

samme Aldersrente, naar de er blevet f. Eks. 85 Aar, som da de var 65 og da som Regel dog endnu havde nogen Arbejdsevne i Behold, for uforsvarlig.

Endelig foreslaas som et nyt 10de Stykke at indføje de for Vintrene 1923—24 og 1924—25 ved særlige Love givne Bestemmelser om Brændselshjælp til Aldersrentenydere i selve Aldersrenteloven, dog saaledes at det foreslaas, at der skal ydes Aldersrentenydere, der oppebærer fuld Aldersrente, et aarligt Beløb af 50 Kr. for samlevende Ægtefæller, der begge er berettiget til Aldersrente, og 35 Kr. for enlige Personer. Andre Aldersrentenydere foreslaas det at yde en efter Kommunalbestyrelsens Skøn fastsat Brændselshjælp med de ovennævnte Beløb som Maksima.

Til § 4.

Da man har ønsket at bevare Tolvte-delen af den faste aarlige Rente som Minimum, har man af Hensyn til Forslaget om Tillægene paa de 10 pCt. maattet foreslaa »og 9de« indføjet efter »7de«.

Da man anser det i Aldersrentelovens § 6, 3die Stykke, hjemlede Tillæg til Indtægten paa 4 pCt. af den samlede Formues Beløb, forsaavidt angaar det Beløb, der repræsenterer Værdien af den af Aldersrentenyderen i egen Ejendom beboede Lejlighed, saavel som det i samme Bestemmelse hjemlede Fradrag i Aldersrenten paa Grund af Pension fra Stat eller Kommune for ubilligt, foreslaas det at lade det nævnte Tillæg til Indtægten og Fradrag i Aldersrenten bortfalde.

Til § 5.

Efter Aldersrentelovens § 12 er der kun Adgang til at optage Aldersrentenydere paa kommunale Alderdomshjem, hvorimod Personer, hvis økonomiske Forhold er af den Art, at de er udelukket fra at oppebære Aldersrente, ikke kan optages. Da det imidlertid i mange Tilfælde har vist sig, at de sidstnævnte Personer ikke er i Stand til med de til deres Raadighed staaende Midler at skaffe sig Bolig og Underhold, og der

selvsagt ikke kan være Tale om at henvise dem til at søge Optagelse paa Fattiggaarden, har man som Tilføjelse til Aldersrentelovens § 12 foreslaaet, at Kommunalbestyrelserne under ganske særlige Omstændigheder i nærmere angivne Tilfælde med Indenrigsministerens Samtykke kan tilstaa Personer, der ikke opfylder de i Aldersrentelovens § 6, jfr. § 5, fastsatte økonomiske Betingelser for at oppebære Aldersrente, men som iøvrigt opfylder Lovens Betingelser herfor, Ophold i et kommunalt Alderdomshjem mod hel eller delvis Betaling efter den for Ophold paa vedkommende Hjem ifølge Aldersrentelovens § 12, 2det Stk. approberede Takst.

Til § 6.

Ifølge Overgangsbestemmelsen i Aldersrentelovens § 21, 4de Stk. kunde Kommunalbestyrelserne, forsaavidt det skønnedes nødvendigt, forhøje Aldersrenten for de Personer, der den 1. Juli 1922 oppebar en Alderdomsunderstøttelse, som var større end den dem ved Lovens Ikrafttræden tilkommende Aldersrente, med et Beløb, der i det højeste maatte udgøre fire Femtedele af Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen paa førstnævnte Tidspunkt og Aldersrenten ved Lovens Ikrafttræden; men forsaavidt et saadant Tillæg er ydet, skal det for hvert Aar, der forløber efter Lovens Ikrafttræden, nedsættes med mindst en Femtedel. Da der ikke i de nuværende Prisforhold kan findes nogen Begrundelse for den nævnte aarlige Nedsættelse af Tillæget, har man foreslaaet Bestemmelsen om denne Nedsættelse ophævet. Under Hensyn til, at Grundlaget for Beregningen af Tillæget vil ændres ved Indførelsen af de i Lovforslagets § 2 anførte forhøjede Takster, har man derhos foreslaaet Bestemmelsen i § 21, 1ste Pkt. ændret saaledes, at Kommunalbestyrelserne kan forhøje Aldersrenten med et Beløb, der i det højeste maa udgøre fire Femtedele af Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen pr. 1. Juli 1922 og den vedkommende i Henhold til § 5, 2det og 7de Stk. (altsaa uden eventuelt Tillæg efter 9de og 10de Stk.) tilkommende Aldersrente pr. 1. April 1925.